

Sygn. akt IV Ca 746/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Płocku IV Wydział Cywilny-Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Renata Wanecka

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 13 stycznia 2016r. w P.

sprawy z powództwa **G. C. , A. Z. i A. G.**

przeciwko **W. S.**

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 19 maja 2015 r.

sygn. akt I C 327/15 upr.

oddala apelację.

Sygn. akt IV Ca 746/15

UZASADNIENIE

G. C., A. Z. i A. G. w pozwie złożonym w postępowaniu upominawczym w dniu 18 listopada 2014r. przeciwko W. S. domagali się zasądzenia solidarnie na swoją rzecz zapłaty 479,30 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa. W uzasadnieniu wskazali, że powodowie prowadzą spółkę cywilną pod nazwą P.U.H. (...) z siedzibą w T.. Pozwana zawarła z powodami umowę pożyczki 3.000 zł, zobowiązując się ją spłacić w 24 ratach miesięcznych, płatnych do 10. dnia każdego miesiąca. Zdaniem powodów, pozwana spłaciła niespełna 22 raty, a na dochodzona należność składają się: 371,89 zł z - kapitał, 6,12 zł - odsetki kapitałowe na dzień 10 kwietnia 2014r., 7,42 zł - odsetki karne od niespłaconych rat na dzień 10 kwietnia 2014r., 33,87 zł - odsetki od zadłużenia przeterminowanego od 11 kwietnia 2014r. do 13 listopada 2014r., 60 zł - koszt wezwań.

Sąd nie wydał nakazu zapłaty i skierował sprawę do rozpoznania na rozprawie.

W. S. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu zaprzeczyła, aby zalegała ze spłatą pożyczki, uregulowała zadłużenie przelewem w dniu 27 września 2013r. Na wpłaconą wówczas kwotę 1.209 zł składały się zaległe raty 15, 16, 17 oraz niewymagalne raty 18 - 24.

Sąd Rejonowy w Płocku wyrokiem z 19 maja 2015r. w sprawie I C 327/15 upr. oddalił powództwo o zapłatę G. C., A. Z. i A. G. przeciwko W. S..

Apelację od wyroku złożyli powodowie, zaskarżając wyrok w całości i zarzucili:

1. naruszenie prawa materialnego:

a. art. 6 kc poprzez uznanie, że powód nie wywiązał się z obowiązku nałożonego przez Sąd wezwaniem z 25 marca 2015r., które zobowiązywało powodów do przedstawienia w formie zestawienia, w jaki sposób została

wyliczona dochodzona pozwem kwota, przy uwzględnieniu wszystkich wpłat dokonanych przez pozwaną, w szczególności jak została zaliczona wpłata pozwanej w wysokości 1.209 zł,

b. art. 385¹ kc poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie, a w efekcie nieprawidłowe przyjęcie, iż § 13 umowy pożyczki gotówkowej z 22 marca 2012r. jest postanowieniem sprzecznym z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta, a tym samym postanowienia umowy pożyczki w tym zakresie nie wiążą pozwanej;

2. naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy:

a. art. 232 kpc poprzez nieprawidłowe przyjęcie, że:

- powodowie nie wykazali wysokości dochodzonej należności, podczas gdy stosowne wyliczenia wskazane zostały w uzasadnieniu pozwu, jak również wynikają z postanowień zawartych w umowie pożyczki z 22 marca 2012r.,
- powodowie nie wykazali faktu poniesienia kosztu przystąpienia do umowy ubezpieczenia w łącznej kwocie 1.008 zł, podczas gdy okoliczność ta wynika z treści § 10 umowy pożyczki z 22 marca 2012r.;

b. art. 233 kpc poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, a tym samym nieprawidłowe przyjęcie, że powodowie udzielili pozwanej pożyczki gotówkowej w kwocie 2.000 zł, podczas gdy z materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie jednoznacznie wynika, że kwota pożyczki wynosiła 3.000 zł;

c. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez błędne przyjęcie, że pozwana dokonała na rzecz powodów całkowitej spłaty należności wynikających z umowy pożyczki gotówkowej z 22 marca 2012r.

Powodowie wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie solidarnie na ich rzecz od pozwanej kwoty 479,30 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, liczonych od kwoty 419,30 zł od dnia wytoczenia powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego na jej rzecz.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Ponieważ postępowanie dowodowe przed Sądem II instancji nie było przeprowadzone, stosownie do treści art. 505¹³ § 2 kpc, uzasadnienie wyroku ograniczone zostało do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia poczynione przez Sąd I instancji. Poza sporem pozostaje fakt, że W. S. zaciągnęła u wspólników spółki cywilnej P.U.H. (...) z siedzibą w T., G. C., A. Z. i A. G., pożyczkę w wysokości 3.000 zł. Pozwana początkowo spłacała dług systematycznie, ale poczynając od piętnastej raty zaprzestała regulować zobowiązanie. W dniu 1 października 2013r. wpłaciła ona kwotę 1.209 zł, która w przekonaniu pozwanej pokryła zaległości oraz pozostałe niewymagalne jeszcze raty.

Skoro powodowie stali na stanowisku, że wpłacona przez W. S. kwota nie zaspokajała ich roszczeń wynikających z umowy pożyczki, to zgodnie z art. 6 kc mieli obowiązek przedstawić rzetelne wyliczenie dochodzonej kwoty z zaznaczeniem sposobu zarachowania wpłat pozwanej.

Sąd II instancji w całości aprobuje pogląd Sądu Rejonowego, iż zestawienia zawarte w uzasadnieniu pozwu oraz w piśmie procesowym z 2 kwietnia 2015r. nie spełniają wymogu rzetelnego rozliczenia zadłużenia W. S.. Powodowie nie wyszczególnili, od jakich konkretnie kwot, za jaki okres i według jakiej stopy procentowej zostały wyliczone odsetki. Prawidłowe wykonanie zobowiązania Sądu w istocie powinno stanowić matematyczne wyliczenie dochodzonej należności. Powodowie, którzy zawodowo trudnią się udzielaniem krótkoterminowych pożyczek, są zobligowani do profesjonalnego wykazania wysokości zadłużenia. Jako strona powodowa, która twierdzi, że pozwana nie wykonała zobowiązania, jest obarczona ciężarem wykazania swoich racji w taki sposób, by było ono przekonujące i nie budziło żadnych wątpliwości. G. C., A. Z. i A. G. nie podolali temu obowiązkowi.

3

Dlatego nie można zgodzić się z poglądem apelujących, iż Sąd Rejonowy naruszył art. 6 kc i art. 232 kpc.

Wbrew twierdzeniom powodów, Sąd I instancji nie stwierdził w uzasadnieniu wyroku, iż postanowienia umowy zawarte w § 13 są sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy konsumenta, a tym samym postanowienia umowy pożyczki w tym zakresie nie wiążą pozwanej. Istotnie Sąd wskazał, że działania podejmowane przez stronę powodową częściowo mogą być ocenione, jako noszące cechy nadużycia prawa, naruszające dobre obyczaje oraz pozostające w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego, wskazując w szczególności na § 4 umowy, dotyczący zasad wcześniejszej spłaty zadłużenia. Wobec powyższego zarzut nieprawidłowego zastosowania art. 385¹ § 1 kc, jest nietrafny. Warto przy tym zauważyć, że Sąd przytoczył te argumenty na marginesie, zaś podstawową przyczyną oddalenia powództwa, jest brak rzetelnego wykluczenia wysokości dochodzonej należności, o czym mowa była wyżej.

Kwestia ustanowienia zabezpieczenia pożyczki w wysokości 1.008 zł również została podniesiona przez Sąd Rejonowy ubocznie i nie decydowała o zasadności powództwa w niniejszej sprawie.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy oddalił apelację, stosując art. 385

kpc